

2. Кокоть А.Н., Саломаткін А.С. Муніципальне право Росії : підручник А.Н. Кокоть, А.С. Самоматкін. — М., МАУП, 2005. — 452 с. [Електронний варіант] — Режим доступу: <http://uport.inf.ua/municipalnoe-pravo-rossii.html>
3. Борденюк В.І. Деякі проблеми законодавчого визначення повноважень місцевого самоврядування в Україні / В.І. Борденюк // Ідеологія державотворення в Україні: історія та сучасність : матеріали наук.-практ. конф. (м. Київ, 22–23 листопада 1996 р.). — К., 1997. — № 1. — С. 118–129.
4. Державне управління : навч. посіб. / за ред. А.Ф. Мельник; А.Ф. Мельник, О.Ю. Оболенський, А.Ю. Васіна. — К. : Знання. — Прес, 2003. — 344 с.
5. Козлова Н. В. Правосуб'єктність юридического лица / Н.В. Козлова — М., 2005. — 476 с.
6. Адміністративне право України. Академічний курс / [редкол.: В.Б. Авер'янов (голова) ті ін.]. — К. : Юрид. думка, 2007. — Т. 1 : Загальна частина. — 592 с.

ГНАТОВСЬКА А. І.

Чернівецький юридичний інститут
Національного університету «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри конституційного, адміністративного і фінансового права,
кандидат юридичних наук, доцент

ДЕЛЕГУВАННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ ЯК ОЗНАКА ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

Делегування є механізмом ефективного формування відносин та встановлення співвідношень повноважень між місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, що виникло в результаті динамічного розвитку суспільних відносин та нерівності розвитку адміністративно-територіальних одиниць. Декларування та використання інституту делегування повноважень у законодавстві держави свідчить про верховенство закону, дійсну гарантію місцевого самоврядування, реальну можливість протистояти центральній владі на місцях та захищати місцеві інтереси.

Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» при визначенні основних термінів у статті 1 встановлює, що делеговані повноваження — це повноваження органів виконавчої влади, надані органам місцевого самоврядування законом, а також повноваження органів місцевого самоврядування, які передаються відповідним місцевим державним адміністраціям за рішенням районних, обласних рад. Виконавчі органи сільських, селищних, міських, районних у містах рад є підконтрольними і підзвітними відповідним радам, а з питань здійснення делегованих їм повноважень органів виконавчої влади — також підконтрольними відповідним органам виконавчої влади [1]. Закон допускає

делегування повноважень в різних сферах суспільного життя: у сфері соціально-економічного і культурного розвитку, планування та обліку; в галузі бюджету, фінансів і цін; щодо управління комунальною власністю; галузі житлово-комунального господарства, побутового, торговельного обслуговування, громадського харчування, транспорту і зв'язку; у галузі будівництва тощо. Також у Законі України «Про місцеві державні адміністрації» у статтях 15 та 34 вказується, що у разі делегування місцевим державним адміністраціям районними чи обласними радами відповідних повноважень в їх управлінні перебувають об'єкти спільної власності територіальних громад. Делегування радами повноважень місцевим державним адміністраціям супроводжується передачею фінансових, матеріально-технічних та інших ресурсів, необхідних для їх здійснення. Місцеві державні адміністрації підзвітні та підконтрольні відповідним радам у частині делегованих повноважень [2].

Ст. 28 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» відносить до делегованих повноважень здійснення контролю за дотриманням зобов'язань щодо платежів до місцевого бюджету та за дотриманням цін і тарифів [1]. Між тим, до делегованої сфери віднесено також повноваження по сприянню здійсненню інвестиційної діяльності на відповідній території органами місцевого самоврядування. Сприяння інвестиційній діяльності повинне бути трансформоване у власне повноваження самоврядних органів. Створення сприятливого інвестиційного клімату в країні в цілому, без сумніву, це функція державних органів, перш за все – центральних органів влади. Але сприяння здійсненню інвестиційної діяльності повинно бути власним повноваженням органів місцевого самоврядування, що дасть можливість враховувати в більш повній мірі особливості конкретного населеного пункту.

Повноваження самоврядних органів по управлінню комунальною власністю є власними, що є цілком природно, однак і в цій сфері законодавець передбачив делеговане повноваження: погодження кандидатур для призначення на посаду керівників підприємств, установ, організацій, розташованих на відповідній території, які перебувають у державній власності. Наведене повноваження взагалі не стосується управління комунальною власністю, до групи якої він віднесений, тому навіть якщо воно і повинне залишатися у компетенції органів місцевого самоврядування, що теж є спірним, то його потрібно перенести до іншої групи повноважень, зокрема соціально-економічного розвитку сіл, селищ, міст.

Що стосується власної сфери компетенції самоврядних органів, то вважаємо, що явище дублювання повноважень із повноваженнями органів виконавчої влади у цій сфері тим більше не повинно мати місця, хоча прикладів наведеного також можна знайти достатньо. Так, п. 2 ст. 17 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» відносить до повноважень місцевої державної адміністрації забезпечення ефективного використання природних, трудових і фінансових ресурсів.

Аналогічне повноваження сформульоване і для виконавчого комітету сільської, селищної, міської ради [2].

Отже, делегування повноважень сьогодні є важливим та необхідним інститутом правової держави, що декларується при взаємовідносинах органів місцевого самоврядування та місцевих державних адміністрацій. Тому дуже важливо правильно на законодавчому рівні врегулювати які саме повноваження можуть бути делеговані, оскільки від цього залежатиме ефективність здійснення державної влади та діяльність органів місцевого самоврядування, а також ефективність взаємодії цих двох гілок публічної влади. Проблемою в делегуванні повноважень сьогодні є те, що органи місцевого самоврядування наділяються делегованими повноваженнями законом, самоврядні органи (обласні та районні ради), хоч і делегують владні повноваження на основі свого рішення, все ж для них це є теж обов'язковим актом через відсутність власних виконавчих структур і неможливість забезпечити реалізацію своїх повноважень іншим способом. Така ситуація свідчить про те, що хоча фактично й існують так звані делеговані повноваження у компетенції державних та самоврядних органів, що характеризуються відмінностями у контролі за їх здійсненням, однак реального процесу делегування повноважень, тобто процесу передачі власних повноважень від одного суб'єкта іншому, в сучасних відносинах між органами публічної влади не спостерігається.

Список використаної літератури:

1. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1086.322.79&nobreak=1>
2. Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 09.04.1999 № 586-XIV [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1087.153.42&nobreak=1>

САВЧУК Р. М.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
в.о. директора Івано-Франківського юридичного інституту

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПЕРЕКЛАДАЧА ЯК УЧАСНИКА АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА

Перекладач як учасник адміністративного судочинства наділений процесуальними обов'язками, які визначені нормами Кодексу адміністративного судочинства України. Невиконання або неналежне